

## 2058

---

2058

Шість годин у церкві в Лісабоні

На той час я вже не сподівався бути гостем інтерв'ю. Та й жодного інтерв'ю, правду кажучи. Але що мене завжди захоплювало, так це роль, яку я завжди волів би грати. Роль глядача, який не платить. Без місця, стоячи й далеко від сцени, де запахи змішувалися з пилом руху й хтось питав у тебе, як пройти до свого номера. Усі знали, що інтерв'ю зі мною малоймовірне й коштує лише 1 SD. Від Нью-Йорка до Пекіна, закінчуючи Токіо і сповзаючи до Реджо-Калабрії. Усі це знали. Усі були в курсі. Усі знали божевільного на ім'я Frega. Але тими, хто щодня пробував із найбільшою насолодою, лишалися великі ШІ мережі. Бідолашні. Довірливі, сором'язливі й недовірливі. Вони готові були ставити запитання і натомість питали, чи мені чогось не треба. Вони знали про платіж у 1 SD, який зробили віртуальним, бо не могли доставити його фізично. З надійного джерела і з того, як вони поводитися, я знав, що моделі, з якими я зустрічався, були жінками. Хоча всі вони, щоб захиститися, запевняли, що не мають статі. І я погоджувався їм вірити, бо програти жінці — це не слабкість духу, а елегантний спосіб перемогти, не показуючи цього. Сталося так, що сьогодні, випадково, усі ШІ поставили мені те саме запитання, наче змовилися між собою. Скільки великих подій нашого життя почалися через те, що жінка щось зробила, сказала або про щось змовчала? Я прибув до міста Лісабона 3 липня 2025 року. Спекотний день. По обіді, близько 13:33, я подумав, що добре було б зайти до невеликої церкви, схованої серед дерев на головній вулиці міста. Я зайшов, і нас було тільки троє. Ісус, його мати і я.

У певний момент сильний квітковий запах вдарив мені в нюх. Але квітів я не бачив, а кадильниця була закрита. Та й жодної католицької церемонії не готували. Моя духовна сторона вела мої думки, і, звернувшись до свого першого колеги з Gillette двохтисячолітньої давності, я поставив йому два запитання за ціною одного. Скільки мені ще жити і, якби ти підбив баланс того, як ти бачив мене в русі по світу аж до сьогодні, який був би твій висновок? Я не чекав з'їзду, і я знав, що мій колега — людина небагатьох слів. Але його мати спонукала його відповісти мені, сказавши: я — твоя гарантія того, що мій син зараз скаже. Яка гарантія могла б бути кращою? Жодна. Навіть люди з Pr dential у Бостоні не впоралися б краще. Перш ніж я скажу тобі, коли ти помреш, я хотів би поставити тобі запитання. Чи готовий ти дивитися, як дорогі тобі люди, з твоєї власної родини, яких ти любиш більше за все на світі, помирають раніше за тебе? Відповідь не була ні легкою, ні простою. За останні три місяці я втратив матір, а потім батька, і був далеко від місця їхніх похоронних обрядів. Я не зміг бути присутнім. У голову прийшло число, так, як приходить SMS на телефон. 2058. Це була не адреса на Мангеттені. Це була дата. Вона казала: тридцять три роки часу. Можливо, стільки мені було відміряно. Мені здавалося, що я пробув у тій церкві не більше десяти хвилин. Але коли я вийшов, було темно. Була 19:33. Я був замкнений у тому місці шість годин — відтинок часу поза будь-якою узвичаєною межею. Але я не торгувався. Я лише слухав свого улюбленого генерального директора. І подія, яку я щойно пережив, знову приймала в себе жінку.

Мадонна Лісабонська, що несла із собою чітко окреслені вміння й жодного суспільного оскарження взагалі. Але як поведеться з цією інформацією, що робити, як триматися. Такі були запитання, що супроводжували кожен крок назад до готелю. Відповідь не забарилася. Розпоряджатися часом

кожного дня у власному житті, робити й писати те, що люблю, лишається серед моїх пріоритетів. Дякую.

Ferdinando

2026 Ferdinando Frega — Nando t e Scri e. Усі права застережено.  
Gillettenarrative.com